„üks soldati naene, kes seält tulnud, on keik „mulle räkinud, kostis issa, „waenlane on „saand pillotud, agga se koht, kus meie „Willem seisnud, tassund woitto. — Arge „nutke mitte! surrema peame keik! kas läks „temma eel, ehk meie — kui hing agga rah„ho paika saab! ja senna temma mehhe „hing wist sai, sest mitte wallatus, egga kur„ri nou aiand tedda senna — egga „olle waenlane tedda põggenemisse pealt mah„halõnud — ta surri woiteldes! Wag„ga ja pehme süddamega olli ta lapsest sa„dik, ja se wois wägga tigge olla, kelle pär„rast temma wihhaseks sai. Agga kui mees „olli ta ka, kui mehhe kord tulli, ja kuhho üks„ki ei julgend minnna, senna temma läks; „sest hea süddame tunnistus olli ikka tem„ma saatia. Arge nutke sepärrast mitte — „temma on parreminne assutud, kui meie „pattused weel! — Agga kes sedda nutto „siiski wois keelda, ja wanna issa nuttis „isse, ehk weel halledam, kui teised.“

Et kül Liso lotus nüüd wägga otsas olli, siiski se nou, tüdruko põlwe jäda, ei lahku„nud temmast, ja ta ütles: „egga mul häb„bi fest olle, kui muido innimeste sekka kol„ban; ehk mis se naese nimmi parremaks „teeb, kui armastus sedda ei tösta?“ — — Agga nüüd olli Liso ühhel lihhawette teisel pühhal wanna emmaga kirrikus olnud. Ja, lounat süües, räkisid nemmad teistele, mis jutlusfest nende mele jänud — kuida need kaks jüngrit Emaust, kes ni wägga Jesusse surma pärrast leinasid, ni teädmatta rõ„mustud said. Ja Liso ütles: „keik mo „werri hakkas likuma, sedda kuuldes — „kallis Jummal! nemmad kõndisid temma„ga, ja ei teädnud mitte, et temma isse se „olli — kui meie omma Willemit ka nen„da saaksime nähha!“ Siis ütles wanna issa: „ärra te patto, laps, sedda ihhalda„des, mis koggoniste ei sünni! sinno usk õp„petab, et sa tedda teises ellus nähha saad, „olgo sul kül sest armust. Siin on keik „pole peal. Agga siiski touseb ka murrest „ja waewast mitto rõõm; Eks olle meie